

Tý potvoře to nedaruju

Lucy Sykesová
a Jo Piazzaová

Lucy Sykesová a Jo Piazzaová
TÝ POTVOŘE TO NEDARUJU

Lucy Sykesová a Jo Piazzaová

TÝ POTVOŘE TO NEDARUJU

O bouřlivém světě módy,
souboji generací, selfíčkách,
Twitteru a Instagramu

Přeložil
Zdík Dušek

*Tato kniha je fikce.
Veškeré postavy, lokality a děje vyličené v tomto románu
jsou dílem fantazie autorek,
nebo se objevují ve smyšlených souvislostech.*

Copyright © 2015 by Lucy Sykes

Translation © Zdík Dušek, 2015

Czech edition © Metafora, 2015

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-730-6 (pdf)

Pro chlapce Euana, Heathcliffa a Tita
Pro Johna a Tracey
Pro všechny Imogen Tateové

*„Vždycky odpouštějte nepřátelům;
nic je nerozzlobí víc.“*

– OSCAR WILDE

*„Má-li být člověk nenahraditelný,
musí se neustále odlišovat.“*

– COCO CHANEL

<<< PROLOG >>>

5. ZÁŘÍ 1999

Pohledná mladá zástupkyně šéfredaktora si přehodila jednu holou nohu přes druhou a nervózně jí zakomíhala. Obávala se, že její černá buklé sukně je možná trochu krátká na to, aby v ní seděla v první řadě. Podle většiny měřítek dokonale zapadala mezi ostatní černě oděné muže a ženy v jemných italských látkách střižených podle francouzského stylu a ušitých s americkou pečlivostí. Vypadala jako oni. Přesto nedokázala uvěřit, že je tady. Ani za milion let by si nepředstavovala, že bude sedět v první řadě na newyorské módní přehlídce během Týdne módy. Ještě jednou obrátila těžkou pergamenovou pozvánku, aby si přečetla reliéfní zlaté písmo. Nebyl to omyl. Měla sedadlo 11A. Byla ve správném čase na správném místě.

Šestadvacetiletá Imogen Tateová si se svými šéfy prohlížela fotky z těchto přehlídek v časopise *Móda* už pět let, ale ještě žádnou neviděla naživo.

Protekční pozvání na přehlídku Oscara de la Renty dostala jen díky tomu, že starší šéfredaktorky byly zavalené jinými povinnostmi. Mezi modelkami byla krásná černoška Bridgett Hartová, jedna ze tří Imogeniných spolubydlících. Imogen mrkla na hodinky. Půl šesté. Mělo

se začínat v pět, ale sedadla ještě zdaleka nebyla obsazena. Přestože ji Bridgett ujistila, že během Týdne módy se nikdy nezačíná včas, Imogen dorazila přesně ve tři čtvrtě na pět. Raději tu byla dřív. Uvažovala, jestli nemá vstát a pozdravit kamarádku Audrey, redaktorku *Tribu* zhruba deset sedadel od ní, ale bála se, aby jí přidělené místo někdo nezabral. Varovali ji před jednou obzvlášť dravou novozbohatlickou paničkou, která si nikdy nezajistila místo v první řadě a vždycky v ústraní cíhala na příležitost zabrat sedadlo, pokud se někdo nedostavil.

Imogen sklouzl do obličejě pramínek vlasů. Rychle si ho zastrčila zpátky za ucho. Teprve minulý týden se nechala novou koloristkou přesvědčit, aby se po sérii dramatictějších tmavších odstínů vrátila k přirozené blond barvě. Vypadala zdrženlivě a šik – tak se ostatně dal popsat i její nový život v Americe.

„Au!“ Imogen zvedla nohu a zamračila se na *paparazza*, který jí šlápl na obnažený palec v nejlepších (a jediných) páskových sandálech z hadí kůže, které vlastnila.

„Překážíte,“ zavrčel na ni.

„Sedím na svém místě,“ opáčila Imogen tím nejvýraznějším britským přízvukem, s důrazem na slově „svém“. Skutečně to bylo její místo, jak stálo na pozvánce. To přece něco znamená. Módní branži tvořila uzavřená společnost návrhářů, redaktorů, maloobchodních nákupčích a vybraných dědiček. Pozvánky na takovéto akce se nerozdávaly jen tak a člověk o ni mohl zase snadno přijít.

„Vaše místo mi překáží,“ odsekl fotograf drze a odběhl přes plastem zakryté molo vyfotografovat Annu Wintourovou, hlavní redaktorku časopisu *Vogue*, která se právě ladně usazovala proti Imogen. Po Annině příchodu mohla přehlídka konečně začít. Ostraha v naditých černých rolácích a s velkými vysílačkami nahnala fotografie do ohrádky u konce mola. Na všechny snímky z přehlídky platilo přísné embargo – směly se publikovat jen se souhlasem návrháře. Imogen měla v kabelce malý fotoaparát,

ale netroufala si ho vytáhnout. Pořídila spoustu snímků u stanů v Bryant Parku a hodlala nechat film cestou do práce expresně vyvolat. Místo aparátu z kabelky vylovila malý černý zápisník.

Asistenti, od hlavy k patě v černém, stáhli z mola plastovou fólii, pod kterou se objevil neposkvrněně bílý povrch. Světla pohasla a sál ztichl. Diváci uctivě zasunuli kabelky a kufříky pod křesla. Publikum se natolik soustředilo na molo, že po ztlumení světél nikdo nešeptal, ba dokonce ani nešustil papíry v klíně.

Z ticha zazněl taneční rytmus „Livin' La Vida Loca“ Rickyho Martina a sál zalilo bílé světlo. Po molu začaly postupně procházet modelky. Imogen měla sotva čas zapisovat si ke každému modelu poznámky. Teď byla ideální chvíle použít fotoaparát, jenže ona se bála.

Všimla si Jacquesa Santose v charakteristických bílých džínách naproti přes molo. Bývalý fotograf, nyní kreativní ředitel jednoho velkého časopisu, vytáhl nikon a začal zuřivě cvakat po jednotlivých modelkách, které ho mýjely. Imogen koutkem oka zahlédla, jak se ze svých stanovišť na konci mola blíží pracovníci ostrahy; zasáhli ale až ve chvíli, kdy si Jacques stoupl a zvedl fotoaparát nad hlavu, aby pořídil záběr z výšky. S dokonalým načasováním mezi dvěma modelkami k němu přistoupili, a než Francouz pochopil, co se děje, ležel omámeně na molu a sledoval, jak mu zabavují fotoaparát.

Imogenina kamarádka Bridgett ve vysokých kožených kozačkách ani nemrkla, klidně ho překročila a pokračovala v chůzi po molu s elegancí pantera. Muž z ochranky s fotoaparátem v jedné ruce zvedl Jacquesa na nohy, oprášil ho a pokynul, ať se zase posadí. Vytáhl z nikonu film, vrátil aparát majiteli a odkráčel na svoje místo na konci uličky.

Přehlídka pokračovala.

<<< KAPITOLA PRVNÍ >>>

SRPEN 2015

Dívku, která se otáčela v jejím křesle a fotila si vlastní fuchsiové střevíčky Tory Burch a nehty stejného odstínu, Imogen v první chvíli nepoznala. V jedné ruce držela zlato-bílý iPhone, zatímco druhou měla nataženou před displejem směrem k botkám.

Imogen si uhladila jemné blond vlasy za uši a sebevědomě klapla pravým podpatkem, aby dívka, která teď špulila rty do objektivu mobilu a připravovala se na pořízení selfíčka, věděla, že v rohové kanceláři není sama.

„Ach.“ Eva Mortonová, Imogenina bývalá asistentka, se polekaně vymrštila na nohy. Mobil jí upadl na zem. Mrkla přes Imogenino rameno, aby zjistila, jestli někdo nestojí za ní, a překvapeně vyhrkla: „Vy jste zpátky?“ Přiskočila k Imogen a až příliš familiárně ji objala. Vypadala teď jinak. Kaštanově hnědé lokny měla rozpuštěné a patrně prošly nějakou keratinovou kúrou. Lesklé, rovné vlasy rámovaly bezchybně nalíčený obličej s nepatrně novějším, roztomilejším nosíkem, než jaký si Imogen pamatovala.

Proč Eva sedí za stolem šéfredaktorky? Za Imogeniným stolem?

Imogen se snažila vymyslet nějaký důvod, proč by Eva měla být v téhle budově tak brzy ráno. Už tady přece

nepracuje. Předě dvěma lety odešla z postu Imogeniny asistentky a od té doby tu nebyla.

Eva byla mimořádně kompetentní asistentka a prakticky vzato i kamarádka, ale tohle bylo rozčilující vyrušení hned první den po návratu do práce. Imogen se jen chtěla rozkoukat, než dorazí zbytek zaměstnanců, vypít si cappuccino a nechat si od někoho pomoci při procházení e-mailové schránky, která nevyhnutelně musí připomínat bažinu.

„Evo? Drahoušku, co vy tady? Já myslela, že jste na Harvardské obchodní škole?“ Imogen ji obešla a usadila se do svého křesla. Po tak dlouhé době se jí v jeho kožené náruči sedělo příjemně.

Eva se posadila proti ní a dlouhé nohy složila pod sebe, místo aby přehodila jednu přes druhou. „Skončila jsem v lednu a pár měsíců jsem strávila ve startovním inkubátoru v Palo Alto. V červenci jsem se vrátila sem.“

Co je to startovní inkubátor? pomyslela si Imogen. Předpokládala, že inkubátor nějak souvisí s kuřaty, ale necítila potřebu ani zájem se na to ptát.

„Sem do New Yorku? To je báječné. Když teď máte bakalářský titul, určitě po vás hned skočila nějaká obří investiční banka,“ poznamenala Imogen vyrovnaně a zapnula počítač.

Eva zaklonila hlavu a chraptivě se zasmála. Její smích Imogen překvapil vyzrálostí a hloubkou. Dřív se Eva smála roztomile a zpěvavě. Tenhle smích patřil cizímu člověku. „Ne. Vrátila jsem se do New Yorku a do *Glossy*! V lednu jsem poslala životopis panu Worthingtonovi. Mluvili jsme spolu těsně předtím, než jste odešla na neschopenku. V červenci jsem se přestěhovala zpátky do New Yorku a nastoupila jsem tady. Chci říct... je to jako práce snů. Sliboval, že vám to řekne. Ani jsem si nemyslela, že přijdete před obvyklou hodinou... před desátou. Čekala jsem, že začnete schůzkou s Worthingtonem, a ten vám poví o mé nové roli.“

Stará asistentka. Nová role. Šestadvacetiletá Eva s očima zvýrazněnými lilkovou řasenkou a neskrývanými ambicemi, usazená v Imogenině kanceláři. Imogen během šestiměsíční pauzy komunikovala s Carterem Worthingtonem, vydavatelem a nadřízeným, přesně dvakrát. Poprvé od chvíle, kdy ráno vešla do redakce *Glossy*, se pozorně rozhlédla kolem a všimla si drobných rozdílů. Většina zářivek byla ještě zhasnutá, takže světlo pocházelo především z ranního slunce, které se sem linulo okny za výtahy, ale tradičně prázdná místnost jí připadala zastavěnější. Když odcházela, byly tu prostorné kóje s nízkými přepážkami a na každém stole dostatek prostoru pro klávesnici a počítačový monitor. Teď přepážky zmizely a stoly vytvářely jednolitou plochu přes celou místnost, s laptopy tak blízko u sebe jako kostky domina připravené ke skácení. Na stěně chyběla Imogenina oblíbená fotografie, detailní záběr Maria Testina na obličej Kate Mossové, a místo ní visela široká bílá tabule s očíslovanými seznamy a klikyháky všemožných barev. Jinde ze světle šedých stěn svítily velké nápisy v křiklavých odstínech: „Riskování vám dává energii!“ „Co byste dělaly, kdybyste se nebály?“ „Co by udělala Beyoncé?“ „Dobré, skvělé, báječné, *GLOSSY!*“ Z Imogeniny kanceláře se ztratila jedna zásadní věc: korková nástěnka, obvykle pokrytá výstřižky z časopisů, vytrženými stránkami, kousky látek, starými fotografiemi a vším dalším, co se Imogen líbilo a přinášelo jí inspiraci. *Koho sakra napadlo, že mi může odnést nástěnku?*

Útroby se jí sevřely iracionální úzkostí. Něco bylo jinak, a ať už šlo o cokoli, neměla z toho dobrý pocit. V hlavě jí vířila jediná myšlenka: *Vypadni z mé kanceláře*, ale místo toho se po kratičké odmlce zdvořile zeptala: „Jakou tedy u nás máte přesně pozici, Evo?“ V té chvíli si v rohu místnosti všimla velkého křesla s růžovým polštářem vyplněným polystyrenovými kuličkami.

„Mám na starosti digitální obsah *Glossy.com*.“ Eva se

krátce, nepřesvědčivě usmála a prohlédla si nalakovaný nehet.

Imogen zachovala neutrální výraz, ale v duchu vydechla úlevou. Dobře. Eva se stará o internetové stránky. Na vteřinu už totiž začala panikařit – bála se, že dostala nějakou vedoucí funkci, o které Imogen nikdo neinformoval. Jistě, psal se rok 2015 a časopis pochopitelně provozoval webovou stránku. Ale ta byla jen nutným doplňkem skutečných papírových stránek časopisu, využívaným především ke zveřejňování laskavých článků o zadavateli reklam a věcí, které se do tištěné verze nevešly. Nebo ne? Eva má na starosti něco celkem nevýznamného. Ale i tak – proč se s Imogen někdo neporadil, než přijali na nové místo její starou asistentku? To se přece nedělá.

Eva ale rychle pokračovala. „Nemůžu se dočkat, až probereme všechny změny. Stránka je lepší než kdy předtím. Myslím, že se vám nová e-verze bude moc líbit.“

Imogen tupě rozbolela hlava. „Je skvělé, že konečně dali webové stránce novou tvář. A jsem vážně ráda, že jste zpátky. Jakmile se zase do všeho dostanu, moc ráda s vámi zajdu na oběd.“ Doufala, že ta holka odejde, aby mohla začít pracovat.

Žert možná její odchod urychlí. „Věřím, že k vaší e-verzi nebudu mít averzi – hlavně pokud nemá nová podoba webových stránek vliv na můj časopis a –“ doufala, že se vyjádří jasně, „– pokud mi nesebrali kancelář.“

Eva zmateně zamrkala, až se jí prodloužené řasy zakmitaly jako křídla kolibříka.

„Myslím, že byste si měla promluvit s Carterem, Imogen.“ Bylo zvláštní slyšet v Evině šestadvacetiletém hlase vágně autoritativní tón a ještě divnější, že mluvila o jejich šéfovi jako o Carterovi. Imogen si najednou uvědomila, že se jí zase rozbušilo srdce. Bála se oprávněně. Eva nepracuje jenom na webové stránce. Imogen si dělala starosti, že jí dívka, která kdysi dokázala skvěle předvídat její potřeby, právě teď čte myšlenky. Vstala.

„Vlastně s ním stejně mám schůzku,“ zalhala. „Hned ráno. Měla bych tam rovnou zajít.“

Přenesla váhu z jednoho podpatku na druhý a zamířila ven kolem několika mladých dívek, které neznala a které se začínaly trousit dovnitř. Chvěla se jí ruka, ale dávala si pozor, aby se pořád klidně usmívala, když tiskla tlačítko výtahu do vstupní haly. V takhle rozlehlé budově člověk musel sjet dolů, aby se dostal výš.

Když Imogen pospíchala přes halu ke druhým výtahům, Gus z kavárny dole skoro přeskočil pult a popoběhl dva kroky k ní.

„Já myslel, že už se nevrátíte!“ vykřikl. Voněl sladkou skořicí a mlékem. Jeho světlý knírek se s každou slabikou pohyboval. „Jak váš časopis přežil šest měsíců bez šéfredaktorky? Určitě jste jim hrozně chyběla!“ Opatrně jí stiskl ruku. Samozřejmě věděl, proč byla pryč. Snažili se to držet v tajnosti, ale v dnešní době se před bulvárními sloupky neutají skoro nic.

V únoru Imogen diagnostikovali levém prsu rakovinu ve druhém stadiu, stejnou nemoc, která si vyžádala životy její babičky a dvou tet. V březnu se rozhodla pro odstranění obou ňader s cílem zbavit se nádoru a zabránit mu v šíření. Dalších šest měsíců podstupovala chemoterapii a zotavovala se.

„Jsem tady.“ Imogen se přiměla k přátelskému úsměvu. Bylo toho na ni moc – a to ještě ani neodbila devátá. Gus se ale aspoň choval vlídně a nesl s sebou příslib kofeinu. Odvedl ji k pultu, a aniž by Imogen musela cokoli říci, pustil se do přípravy jejího oblíbeného nápoje s vysokou pěnou. Když vytáhla z kabelky peníze, mávl rukou a vtiskl jí kelímek do ruky.

„To je na můj účet. Nádherný den! Kdybych věděl, že už dnes přijdete do práce, řekl bych paničce, ať pro vás upeče něco speciálního... moučník z lístkového těsta... s medem, jak to máte ráda. Budete tu zítra? Dneska večer ho upeče a zítra vám ho donesu. Medový.“ Imogen při-

kývla, poděkovala mu a cestou k výtahům si vychutnávala dávku kofeinu. Do haly proudili zaměstnanci. Pohledný muž středního věku s prošedivělými vlasy a v dokonale padnoucím obleku vrhl souhlasný pohled na Imogeniny nohy a připojil se k ní ve výtahu.

Cestou nahoru se jí pořád točila hlava. Jasně si vzpomínala na tu chvíli před pěti lety, kdy do jejího života vkročila Eva Mortonová. Imogen právě povýšili na šéfredaktorku *Glossy* a už byla vyčerpaná týdny pohovorů s kandidátkami na asistentku. Personální oddělení jí posílalo prakticky celý absolventský ročník z Le Rosey (té švýcarské dívčí školy, kam bohatí Američané posílají rozmazlené dcerušky, aby se setkávaly s jinými bohatými Američankami). Všechny uchazečky byly stejně znuděné a privilegované. Žádná neměla elán nebo ambice, díky nimž by toužila vyniknout. Imogen chápala lépe než kdokoli jiný, jak jsou v takovém zaměstnání důležité. Sama kdysi dělala asistentku své první šéfce a učitelce Molly Watsonové, šéfredaktorce časopisu *Móda*, té nejpodnětější osobě, kterou za celý život poznala.

Když se Eva Mortonová poprvé objevila v redakci, chyběla jí poslední zkouška k absolvování Newyorské univerzity. Na sobě měla pomačkaný nepromokavý kabát, byla celá mokrá a vlasy se jí lepily na obličej, takže připomínala ucourané kotě. Venku byl deštivý dubnový den, jaký mění i otrlé Newyorčany v plaché turisty ve vlastním městě, kterým se nechce chodit ven, pokud nemají připravený vůz, jenž by je dopravil k cíli.

Eva byla sice vysoká, ale působila ostýchavě a nesměle. Přesto jí v očích zářila dychtivost, když vytáhla laptop, aby spustila powerpointovou prezentaci se stránkami časopisů od začátku devadesátých let do současnosti.

„Četla jsem všechny časopisy, na kterých jste pracovala,“ spustila lehce nesouměrnými, ale nikoliv ošklivými ústy. „Tohle je ten nejúžasnější okamžik mého života, už to, že sedím v téhle kanceláři. Jste jedna z nejlepších

časopiseckých redaktorek na světě. Myslím, že jsem četla i všechny články o vás. Zbožňuju večírky, které pořádáte během Týdne módy, i to, jak jste výslovně žádala, aby vás na londýnských přehlídkách neusazovali vedle Kim Kardashianové. Zbožňuju všechny změny, které jste v *Glossy* provedla. To kvůli vám chci pracovat v časopise.“

Imogen nebyla imunní vůči lichotkám, ale uměla dobře rozeznat plané plky. Přesto měla dojem, že se asi nikdy nesetkala s nikým, kdo četl všechna čísla *Glossy* za poslední tři roky, *Harper's Bazaar* dva roky předtím a *Elle* ještě o další dva roky dřív. Nebyla si jistá, jestli by sama dokázala s vážnou tváří tvrdit, že četla všechna čísla od první stránky po poslední. Nevěřicně hleděla na dívku, z jejíž sukně J. Crew na bílou dřevěnou podlahu odkapávala voda.

„Tedy, děkuji, ale připadáte mi příliš mladá na to, abyste četla moje časopisy tak dlouhou dobu.“

„Ach, já jsem četla knihy o módě od chvíle, kdy jsem se naučila číst. Když jste fotila kolekce na lávkách k mytí oken sedmdesát pater nad Times Square, páni, úplně mě to odrovnalo.“

Eva mluvila o focení, které tisk později začal přezdívat „Uspěj, nebo zemři“. Imogen vymyslela koncept s modelkami na místech myčů oken, zatímco fotografové coby diváci je zabírali z různých pater. Ikonické supermodelky visely z plošin jako dlouhonohý hmyz, s dolními lemy šatů povlávajícími ve větru. Pojistné časopisu prudce stoupl, to ale Imogen nezabránilo zamluvit na focení pro příští měsíc celou stanici podzemní dráhy a další měsíc zase supermarket v Queensu. Na tuhle akci si přinesli šunku se značkou Chanel.

„Když jsem to viděla, úplně mi to změnilo život.“ Evin hlas přitáhl Imogen zpátky – nedokázala uvěřit, že Eva myslí svoje slova vážně.

„Skutečně? Opravdu? Můj bože, jak?“

„Nemohla jsem si ty fotky dostat z hlavy. Hrozně na mě

zapůsobily. Byl to fantastický zážitek. Ty šaty jako kdyby ožily. Od té chvíle jsem věděla, že chci dělat jedinou věc na celém světě. Věděla jsem, že musím jet do New Yorku, kde vznikají tyhle časopisy. Přihlásila jsem se na Newyorskou univerzitu a FIT. Přijali mě na obě a já si vybrala newyorskou, abych si mohla navrhnout vlastní magisterské studium se zaměřením na marketink, management a dějiny módy. Od té doby jsem jenom chtěla přijít sem a pracovat s vámi. Vaše inovace byly tím nejúžasnějším, co se v časopisech o módě za poslední desítky let odehrálo.“

Eva konečně lehce trhla rameny, jako by se jí z nich po dokončení monologu, mnohokrát nacvičovaného před zrcadlem v ložnici pokrytém otisky prstů a skvrnami od leštěnky, zvedla neviditelná tíha.

Imogen se na ni usmála. Uměla přijímat chválu, ale tohle byl silný kalibr i pro nejostřílenějšího ješitu. „Když tu teď jste a vidíte tohle všechno zblízka, co si o tom myslíte?“

Eva se rozhlédla široce rozevřenýma zelenýma očima po místnosti. „Je to ještě lepší, než jsem čekala. Vím, že se od vás hrozně moc naučím, a udělám všechno, co bude třeba, aby váš život plynul co nejladčeji.“

Nakonec dodala: „Dejte mi šanci. Změním vám život.“

Při zpětném pohledu měl z té věty Imogen přejet mráz po zádech, ale nebyla žádná věštyně a zoufale a rychle potřebovala někoho nadšeného a odhodlaného tvrdě pracovat.

Eva Mortonová splnila, co slíbila. Byla výkonná. Pohotová. Rychle se učila, dosahovala nečekaně dobrých výsledků a dokazovala svou cenu ve velkých i malých záležitostech. Celý den si spolu povídaly přes Imogeniny otevřené dveře. Imogenin malý syn Johnny měl krátce po Evině nástupu několik týdnů zápal plic. Společně vymyslely tajný systém, díky kterému zbytek časopisu netušil, že Imogen odchází na celé hodiny z práce, aby se o něj starala. Eva hlídala před její kanceláří, všechny

telefonáty směřovala na Imogenin mobil a ujišťovala návštěvníky, že Imogen tvrdě pracuje a nikdo ji nesmí rušit. Eva taky, když všichni ostatní večer odešli, tiskla nové verze obtahů a nosila je Imogen domů. Imogen zanášela změny ručně a Eva je do následujícího rána převáděla do počítače. Byla neocenitelnou pomocnicí.

Hned od začátku Imogen udivovalo, jak usilovně se Eva snažila zapadnout mezi ostatní a potěšit všechny kolem sebe. Když se někdo zmínil o tom, že by potřeboval rezervaci do restaurace, Eva mu poslala pět možností. Když někdo poznamenal, že se mu líbí její náramek, Eva mu ho koupila k narozeninám. Když si Imogen nechala ozdobit vlasy proužky medového odstínu, Eva udělala totéž.

Její šatník se povznese ze základní značky J. Crew k exkluzivnějším návrhářům. Financovali ho zejména postarší gentlemani v limuzínách, kteří ji pozdě večer vyzvedávali z kanceláře. Eva v sobě skrývala ambice jako sada ruských matrošek. Po každém odvrhnutí jedné slupky se zdála sebevědomější a sebejistější.

Když Imogen po dvou a půl letech Eviny oddané služby vážně přemýšlela o tom, že ji povýší na pomocnou redaktorku, Eva jí se zarudlýma očima zaklepala na dveře. Aby potěšila otce, tvrdohlavého fotbalového trenéra na střední škole, který ve Wisconsinu dosáhl největšího počtu vítězství v tamějších šampionátech a který si celý život přál, aby býval měl syna, z něhož by se stal velký bankéř, a ne dceru, jež pracovala v módě, Eva složila zkoušky a přihlásila se do obchodní školy. Nečekala, že ji přijmou, ale Harvard jí nabídl stipendium, aby mohla získat titul MBA, a Eva nedokázala otci odmítnout.

A tak Imogen ztratila nejlepší asistentku, jakou kdy měla. Jako dárek na rozloučenou Evě věnovala starožitný červený šátek Hermès z keprového hedvábí.

Eva jí dvakrát poslala květiny, když se dozvěděla o Imogenině nemoci. U jedné z kytic byla kartička s přáním „Brzy se uzdravte“, na které smutné kotě štouchalo

do starší a zavalitější oranžové kočky. Druhá kytice – slovinové magnolie, Imogeniny nejoblíbenější květiny – přišla bez přání, jen s kouskem papíru, na kterém bylo načmárané jméno „Eva“.

Než se výtah otevřel na patře vedení časopisu, kde byla i Worthingtonova kancelář, Imogen si v duchu dodávala odvalu. Je přece Imogen Tateová, úspěšná šéfredaktorka, která vdechla *Glossy* nový život a zachránila ho, když všichni tvrdili, že brzy skončí. Vyhrávala ceny a uměla získat inzerenty. Během krátké jízdy výtahem se rozhodla, že s Worthingtonem bude jednat co nejvěcněji. Šéf ji má rád a váží si jí, protože vždycky vystupuje tak klidně. Umění vcítit se do lidí a udělat si přehled o situaci v místnosti Imogen považovala za svoje nejlepší schopnosti.

Narovnala ramena a klidně prošla kolem Worthingtonových dvou milých asistentek. Vydavatelova čtvrtá manželka, bývalá královna krásy a jedna z jeho dřívějších asistentek (v době, kdy byl potřeť ženatý), osobně schválila jejich domácí vzhled, protože přesně věděla, čeho je její manžel s ambiciózními mladými ženami schopen. Jedna z asistentek se pokusila zastoupit Imogen cestu, ale zakopla o neforemnou sukni ke kotníkům. Když Imogen vešla do impozantních dubových dveří, Worthington, který vždy chodil do práce časně, a obzvláště teď, když společnost tolik obchodovala s Asií, stál vedle prosklené stěny s výhledem na centrum Manhattanu. Kancelář byla zařízená směsí oceli, skla a tmavého dřeva – ve stylu art deco výletní jachty – s německými mosaznými svícny, které kdysi zdobily plesový sál zaoceánského parníku. S prsty položenými na golfové holi připomínal Hirschfeldův obrázek dobře živeného manažera. Byl to ošklivý muž, kterému krásu dodávalo bohatství. S baňatým nosem a malými růžovými oušky vypadal jako Čuňas z *Pána much*, vyrostlý do podoby alfa samce. Imogen na jeho adresu slyšela přívlastky veselý, výstřední, geniální a šílený – všechny od žen, které za něj byly kdysi provdané.

„Imogen!“ zaburácel. „Vypadáte báječně. Zhubla jste?“ Očima ji přejel od hlavy k patě a až příliš dlouho zakotvil pohledem na jejích prsou. Snažil se odhadnout, jestli jsou tahle ňadra změnou k lepšímu? *Ano, Cartere, tahle prsa jsou zhruba o deset let mladší a pevnější. Možná trochu kulatější. Díky, že sis všiml,* pomyslela si Imogen proti své vůli. Když mechanik mění motor, vždycky ho o něco vylepší.

Imogen, odhodlaná uchovat si auru klidného sebevědomí, se usmála a posadila se do koženého křesla napravo od cvičného golfového trávníku. Přšla rovnou k věci. „Jsem ráda, že jste znovu přijal Evu Mortonovou.“ Na ocelovém stolku od Gemelliho ležely v pravých úhlech výtisky Worthingtonových nových pamětí. Nad velkými písmeny na obálce s jeho jménem se klenula jeho povislá sanice, vyretušovaná do podoby brady.

„Ano. Ano. Tahle Eva je chytré děvče. Má bakaláře z Harvardu... a dlouhatánský nohy... jako mladá Susan Sarandonová. Páni, tahle ženská dřív uměla pařit.“ Zamrkal. Imogen už si dávno zvykla na skutečnost, že ženy včetně Susan Sarandonové jsou ve Worthingtonově slovníku ženské, holky a kočky, všechny spíš coby sestava krásných či ošklivých částí než jako celek. Mluvil jazykem, který se víc hodil pro falešného karbaníka z Atlantic City než pro manhattanského vydavatele. Imogenin šéf nikdy nebyl na zdvořilostní řeči, ale ona přesto uvažovala, jestli ví, že dnes přišla poprvé do práce. A netušila, jak bakalářský titul z Harvardu a dlouhatánské nohy souvisejí s prací na webové stránce časopisu. Někteří její přátelé na konci devadesátých let a po roce 2000 taky šli na obchodní školy. Nevěděla, jaké to bylo teď v Evině případě, ale studium zakončené titulem MBA pro mnoho z nich znamenalo dva roky letního tábora pro dospělé s pivními mejdany a výlety; prodloužené mládí, které je bez rozdílu katapultovalo do vyšší platové kategorie.

Pochopila, že Worthingtonovi je Eva sympatická, a odpověděla tedy v podobném duchu.

„Prý byla nejlepší v ročníku. Jsem nadšená, že ji máme zpátky,“ pronesla s dokonale vyrovnaným úsměvem. „Webové stránce kvalitní lidé vždycky prospějí.“

„Bude to mnohem víc než webová stránka, Imogen. Abych byl upřímný, sám pořádně nechápu, co to bude, ale myslím, že nám to vydělá balík peněz!“ Worthington se odmlčel, jako kdyby uvažoval o kladech toho, že zase jednou vyvede společnost z červených čísel. Nebylo to tak dlouho, co si u Manneringovy korporace rozbila stan poradenská firma McKittrick, McKittrick a Dressler, aby se pokusila odhalit, proč společnost, zejména časopisecké oddělení, prodělává. K hledání odpovědi nebylo třeba poradce za pět set dolarů na hodinu – jeden redaktor utržený ze řetězu si platil v prvním pařížském okrsku byt na víkendové cesty za nekončící řadou mužských ctitelů. V milánském hotelu Four Seasons zase bylo neustále k dispozici apartmá pro vedoucí pracovníky, kteří přijížděli na módní přehlídky a další víkendové pobyty. Ve smlouvách šéfredaktorů (včetně Imogen) byly zakotveny fondy na auta, šaty a čistírny. Worthington si povzdychl nad starými dobrými časy a doklepl golfový míček přes pár centimetrů do jamky na cvičném trávníku.

„Jsem rád, že vás to potěšilo,“ navázal. „Bál jsem se, že tu novinku nepřijmete dobře. Víím, jak oddaná jste lesklým stránkám, a obával jsem se, že se vám přechod k digitálnímu časopisu nebude líbit. Vlastně jsem se obával, že nás navždy opustíte. Ale všichni víme, že je načas, aby naše společnost dala digitální svět na první místo.“

Co je to digitální časopis? Slova vycházející z jeho rybích úst jí nedávala smysl. Jistěže byla oddaná lesklým stránkám. Byla to přece její práce. Chce tím říct, že teď budou na internet dávat větší porci časopisu? Proto zaměstnali Evu? Třeba dnešní studijní programy MBA učí, jak vydělávat peníze na zveřejňování časopisů na síti – úkol, který Imogen považovala za nemožný. Jen za posledních pár let došlo k převratným změnám. Vydavatelský svět byl úplně

jiný než dřív. To věděla. Blogy, webové stránky, tweety, linky a fóra. O nic jiného se lidi nestarali.

Worthington vylovil z kapsy další lesklý míček. „Nový obchodní model, se kterým přišla Eva, se nepodobá ničemu, co jsem zatím viděl. Jako Amazon v kombinaci s nadupaným Net-a-Porterem. A když si vezmu, že dostaneme podíl z každé prodané položky... Tohle zachrání společnost. A to se nezmiňuju o tom, kolik peněz ušetříme na tisku a dopravě.“

Imogen jeho slova pomalu docházela. Měla pocit, že se na ni řítí stěny kanceláře. Svaly za očima se jí stáhly a rozechvěly. V hlavě jí bušila bolest a stahoval se jí žaludek. Zaryla nehty do dlaní. *Seber se.* Byla blázen, když si myslela, že může na několik měsíců opustit svoji práci a po návratu najít všechno při starém.

Přinutila se k dalšímu úsměvu.

„Cartere, co se mi to snažíte sdělit? Co se děje s mým časopisem?“

Vážně se na ni zahleděl a odpověděl tónem, jakým obvykle hovořil na svá pětiletá dvojčata. „Časopis je teď webová aplikace.“

<<< KAPITOLA DRUHÁ >>>

Než se Imogen vrátila z Worthingtonovy kanceláře na patro časopisu *Glossy*, v konferenční místnosti se shromáždil dav nových tváří na dopolední schůzku. Imogen očekávala, že bude mít víc času na přípravu, než se setká se svými podřízenými. Během uplynulého týdne si procvičovala řeč, kterou první den po návratu do zaměstnání pronese. Když se ale teď dívala přes prosklené stěny, nepoznávala kolem stolu ani u stěn v zadní části místnosti vůbec nikoho. Viditelně chyběla Jenny Packerová, její hlavní redaktorka, a kreativní ředitel Maxwell Todd. Cestou do čela dlouhého bílého stolu pátrala po jediné povědomé tváři. Teď už poznala pár lidí z prodeje a marketinku, ale pořád neviděla žádného ze svých redaktorů.

Mladá žena naproti přes stůl se na ni blaženě usmála. Jakmile se jejich pohledy střetly, Imogen pochopila, že se na ni neměla dívat.

„Imogen Tateová!“ zvolala dívka. „Zbožňuju vás. Jsem hrozně ráda, že jste zpátky! Jste jakože módní bohyně. Bohyně. Právě jsem tweetla, že sedíte na naší schůzce, a už mám patnáct jakože reakcí. Všechny kámošky mi závidějí, že tady můžu být a dýchat stejný vzduch jako vy.“ Natáhla

přes stůl pravici s nehty neonově růžového odstínu se špičkami ve stylu vanilkové polevy. Když jí Imogen rukou potrásla, všimla si na dívčině zápěstí silného náramku z černé gumy s růžovým nápisem: „Dobré, skvělé, báječné, GLOSSY.com!“

„Jsem Ashley, vaše asistentka a taky správkyně sociálních sítí?“ zaštěbetala dětským hláskem. Větu zakončila jako otázku, ačkoli si Imogen byla jistá, že tak to nemyslela. Když Imogen odcházela, hledala novou asistentku, takže bylo příjemné, že nebude muset plýtvat energií na další pátrání, ale k téhle dívce přistupovala skepticky. Jak může být její asistentka a současně dělat to, co má na starosti správce sociálních sítí, ať už to obnáší cokoli?

„Jakou přesně síť spravujete, drahoušku?“ zeptala se Imogen, zatímco si prohlížela Ashleyiny dlouhé vlasy připomínající kukuřičné hedvábní a obrovské bledě modré oči s absurdně dlouhými řasami, které mohly být i pravé. Plné rty zvýrazňovala tmavě rudá rtěnka, která na ní neměla vypadat dobře, ale nějakým způsobem ji zkrášlovala. Rozhodně byla originálem v místnosti plné dívek, které jinak vypadaly všechny stejně.

Ashley se zasmála a vyskočila ze židle s energií štěněte labradora, až se jí vlasy zhoupaly v hedvábné vlně. „Všechny. Všechna sociální média. Twitter, Crackle, Facebook, Pinterest, Screamer, YouTube, Bloglogue, Instagram, Snapchat a ChatSnap. Tumbler momentálně outsourcejeme jedné digitální agentuře, ale pořád s nimi spolupracuju.“

Imogen přikývla a doufala, že na ní není vidět, že rozuměla sotva polovině slov.

V tu chvíli do místnosti vešla Eva, s laptopem v jedné a iPadem ve druhé ruce. Probodla Ashley pohledem a pokárala ji: „Tohle není schůze dívčího spolku.“

Imogen neabsolvovala žádnou univerzitu. Molly Watsonová ji přijala jako sedmnáctiletou londýnskou prodavačku a od té doby Imogen tvrdě dřela. Přesto měla

dívčí spolky spojené s nepříjemnými představami – brala je jako předstupeň k newyorským ženám v domácnosti, vyumělkovaným, jízlivým šikanistkám.

Rozhlédla se po nových zaměstnankyních shromážděných kolem stolu, většinou ve věku krátce po dvacítce. Kde jsou její lidi? Styl těchto děvčat osciloval mezi dvěma polohami: děvka, nebo zajíček z fitka – měly buď příliš těsné šaty, nebo sladěné sportovní kalhoty a mikiny s kapucí.

Nikdo se tu neřídil nepsanými pravidly, jak se oblékají pracovnice v módní branži. Jistě, časopisy byly plné jasných barev a přehnaných doplňků, postav v promyšlených návrzích ozdobených taftem, technokůží a nejednou taky celou paletou kožešin. Ale tvůrci módy většinou v osobním životě vyznávali jednoduchý, prostý styl. Snadno jste poznali vetřelce, kteří se propíchlí přes ostrahu, protože módní redaktorka na sobě v typickém případě měla něco neformálního – styl Céline, dejme tomu s blůzou YSL a staré sako Hermès. Jejich oblečení představovalo cosi jako uniformu a klidné místo v chaotickém světě. Grace Coddingtonová pořád každý den chodila v černém, a to z dobrého důvodu. Většina předních redaktorek a návrhárek ani nepoužívala lak na nehty. Na nehtech Anny Wintourové Imogen nikdy neviděla sebemenší kapku barvy – možná si lakovala nehty na nohou, ale na rukou nikdy.

Všichni v místnosti tukali do iPhonů a tabletů. Imogen si bez vlastního přístroje, který nechala zahálet na svém stole, připadala zvláště obnažená a odstrčená. Nikdy si na schůzky nenosila mobil. Považovala to za nevychovanost.

Ťukání zpomalilo, ale úplně neustalo, ani když Eva tleskla rukama.

„Tak se do toho pustíme! Jak všichni vidíte, dnes je na naší schůzce nová tvář.“ Eva se usmála. „Někteří Imogen Tateovou, naši vrchní šéfredaktorku, znáte, ale mnozí ni-

koliv. Imogen byla šest měsíců na nemocenské. “Imogen sebou při těch slovech mimoděk trhla. *Nemocenská*. Takhle tomu říkat nechtěla. Dávala přednost studijnímu volnu nebo dovolené. „Vrátila se právě včas na spuštění úžasné nové webové stránky a aplikace. Všichni si dáme záležet, abychom ji tento týden přivítali hladkým zprovozněním Glossy.com!“ Než ale Imogen stačila vstát z křesla, aby oslovila přítomné, schůzka rychle postoupila k dalšímu bodu. Tohle byla úplně jiná Eva než ta, která seděla před její kanceláří a zvedala telefony. Tahle jela na plný plyn. Zdála se chytřejší, bystřejší a vtipnější, než si Imogen pamatovala.

Dívka, v níž Imogen poznala rezervační asistentku, krátce shrnula focení plánované na tento týden. Eva prošla složitou sérií statistik: jednorázové návštěvy stránky, organický provoz, odkazový provoz, cross-channel analýza. Imogen tak úplně nevěděla, co si o tom má myslet. Zapsala si čísla na první prázdnou stránku notýsku spolu s několika slovy, která dokázala dešifrovat, a během celého martyria se usmívala. Je přece Imogen Tateová. Pořád je šéfredaktorka. Byla jednou z prvních redaktorek časopisů o módě, které se zasazovaly o to, aby jejich časopis měl vlastní internetovou stránku, ale nikdy na ní vlastně nepracovala. Kdo ji naučí, jak tohle všechno funguje?

Eva domluvila o jakési rychlosti konverze, znovu tleskla a naléhavě zvolala:

„Jedeme, jedeme, jedeme!“

Všichni se naráz a mlčky odsunuli od stolů a vyrazili zpátky ke svým místům s MacBook Airy vybalancovanými v rukou jako servírky s tácy. Imogen vykročila k Evě, ale až příliš pozdě si uvědomila, že Eva už mluví do handsfree připojeného k mobilu. Ukázala si na zápěstí, byť na něm neměla žádné hodinky, a rty naznačila Imogen: Za minutku.

Imogen si zašla na toaletu, aby se zorientovala. Seděla v kabině a mnula si spánky. Co se tu sakra děje? Vrátila

se do úplně jiné kanceláře, než z jaké odcházela. Zdálo se, že Eva nezná svoje místo v hierarchii časopisu. Kam se poděl respekt? A kde jsou Imogenini zaměstnanci?

Ze vzdálenosti sedmi metrů Imogen uviděla ve své kanceláři dav lidí. Tohle bylo něco jiného. Že by jí přichystali na uvítanou menší oslavu?

Nové dívky seděly na všech dostupných plochách, zatímco Eva zuřivě čmárala červeným fixem na bílou tabuli za Imogeniným stolem.

Imogen si hlasitě odkašlala, ale schůzka pokračovala dál.

„Evo!“ pronesla Imogen hlasitěji, než sama očekávala.

„Á, Imogen. Připojte se k nám. Právě tu přelouskáváme pár nových nápadů.“

Přelouskávají nápady? „Louskáte vždycky tady v mé kanceláři?“

Eva vážně přikývla. „Ano. Technici byli celou noc vzhůru a teď si dávají dvacet v konferenční místnosti.“ Pokrčila širokými rameny. „Nebyla jste tady, tak jsme využívali tyhle prostory.“

Kdo se takhle nakýbluje do cizí kanceláře a začne čmárat na zed?

„Co kdybyste louskaly později, dámy? Že bych se zatím dostala do obrazu?“

Dívky v místnosti přejížděly pohledem z Imogen na Evu a zpátky, jako kdyby si nebyly jisté, kdo má v této situaci větší autoritu. Eva povytáhla obočí – možná zvažovala možnost odporu, ale pak si to rozmyslela.

„Jasná páka.“ Tříkrát luskla prsty. „Poradíme se u mého stolu.“ Když se dívky seřadily za ní, ohlédlá se přes rameno. „Zastavte se, jestli chcete, Imogen.“

„Evo,“ zavolala Imogen. „Prosím, tohle si vezměte s sebou.“ Zvedla z rohového křesla růžovou monstrozitu v podobě polštářku plněného kuličkami polystyrenu a vtiskla ji Evě do rukou. Polštářek byl těžší, než vypadal. „Tohle sem nepatří, drahoušku,“ pravila pevně.

Když přistoupila ke svému křeslu, všimla si, že její osamělý iPhone pořád leží na kabelce. Vyčítavě na ni zapípal, jako by věděl, že všechny ostatní přístroje byly přizvány na schůzku. Na klávesnici spočíval černý náramek, jaký měla Ashley, s nápisem: „Dobré, skvělé, báječné, GLOSSY.com!“ Imogen předpokládala, že jde o nějaký reklamní předmět z marketinku, a hodila ho do koše. Na monitoru počítače blikaly spousty příchozích zpráv. Klikla na pravé tlačítko myši a málem zalapala po dechu. Monitor se rozzářil jako počítačová hra – ikony na spodní liště vzrušeně poskakovaly nahoru a dolů a vlevo nahoře svítila jedna zpráva za druhou. Složka doručené pošty v e-mailu byla plná. Imogen cítila, že se jí věci vymykají z rukou. Nevěděla, kam se má kouknout dřív. Jak se má spojit s novou asistentkou? Potřebuje, aby jí někdo vyčistil schránku. Před kanceláří už ale nebyl stůl asistentky a tu nadšenou dívku Ashley nikde neviděla.

Když rychle projela deset posledních zpráv, uvědomila si, že během dopolední schůzky všichni pracovali. Ona osobně se domnívala, že po dobu porady by se měla naopak od elektroniky odříznout, přemýšlet s kolegy a plánovat další den, ale všichni ostatní rozesílali e-maily „odpovědět všem“.

Jako by Imogen seděla na jiné schůzce než zbytek zaměstnanců. Při sledování konverzace v konferenční místnosti jí unikl celý podtext.

Fotografování, o kterém debatovaly, už bylo domluvené. Zamluvily fotografa, ovšem ne toho, kterého doporučovala Imogen. Zbývalo dořešit vlasy a kosmetiku.

Moment.

Ne.

Vyjela o pár zpráv výš.

Vlasy a kosmetika jsou zamluvené. Cena za občerstvení je příliš vysoká.

Imogen měla pocit obráceného *déjà vu*.

Zvedla telefon ze stolu a vytočila Evinu linku. Dostala

se do hlasové schránky muže s drsným longislandským přízvukem. Jistěže Eva nemá stejnou linku, jako když pracovala pro Imogen. Má Eva vůbec na stole telefon? A kde ten její stůl vůbec je?

„Pro spojení s Evou Mortonovou, prosím, stiskněte trojku, nebo vytočte šest devět šest.“

Žádná odpověď. Imogen zavěsila a zkusila to znovu.

Když se Eva konečně ozvala, její hlas zněl opatrně, překvapeně a lehce podezřívavě.

„Ano?“

„Evo, tady je Imogen. Chtěla jsem vám položit pár otázek.“

„Proč mi voláte?“

Je snad Eva hloupá? Imogen zopakovala o něco pomaleji a hlasitěji: „Chtěla jsem vám položit pár otázek.“

„Já vás slyším. Proč jste mi prostě neposlala mail?“

„Zvednout telefon je rychlejší.“

„Nikdo netelefonuje. Napište mi mail. Pošlete textovku. Mám rozdělaných asi tak padesát věcí. Prosím, nevolejte.“ Linka ztichla. Že nikdo netelefonuje? Eva se chovala, jako by se Imogen právě dopustila neslýchaného anachronismu, jako by jí poslala kouřový signál nebo fax.

Její pozornost rozptýlila blikající červená tečka v horní čtvrtině monitoru. Klikla na ni. Byla to zpráva, že jí přišel urgentní interní vzkaz.

Výborně. Její asistentka Ashley jí zřejmě píše, že je připravená k práci.

„Jste tak rozkošná! ROFL!“ To nebyla zrovna nabídka pomoci. Za tím následoval krátký odkaz na stránku s názvem Bitly. Imogen usoudila, že Bitly bude zřejmě něco podobného jako Etsy, stránka o ručních pracích, nad kterou se rozplývaly ostatní matky při svážení dětí do školy, zatímco diskutovaly o posledním krajkovém závěsu na květináč, který si objednaly od umělce v Santa Fé, jenž byl víc než poloviční Čerokí.

Bitly patrně bude něco podobného, možná pro menší zboží – třeba miniaturní krajkové závěsy na květináče.

Jenže odkaz ji nezavedl na stránku s názvem Bitly. Přesměrovalo ji to na Keek.com. Imogen se rozhlédla na obě strany. Název Keek.com jí matně připomínal pánevní cviky, které se naučila v předporodním kurzu. Co přesně jí to Ashley poslala?

Pod neonově zeleným logem Keek bylo video. Imogen ztlumila zvuk a spustila přehrávání.

Znovu zalapala po dechu.

Na videu byla ona.

Ne! Byla na něm, jak zívá na schůzce. Ne jednou, ale hned dvakrát těsně po sobě. Její oči na monitoru se na kratičkou chvíli zavřely.

Ashley ji natočila bez jejího vědomí. Na schůzce. A pak to video pověsila na internet. Takové narušení soukromí! *Kdo si jen tak někoho nafilmuje, aniž by se ho zeptal? A kdo si vůbec někoho natáčí, když nedělá nic jiného, než že sedí na schůzce?* Vypadala unaveně. Její černé krepované šaty The Row působily monotónně a staře vedle zářivě žluté mikiny dívky sedící hned vedle. Ashleyina kamera musí mít miliony megapixelů. Imogen viděla každíčkou vrásku kolem svých očí, když na obrazovce otevřela ústa dokořán. Nevzpomínala si, že vůbec zívla, natož dvakrát. Pod videem byl nápis: NÁVRAT IMOGEN TATEOVÉ do @Glossy. #Hurá #Super #Šéfová #Je zpátky.

Nahlédla do pravého sloupečku na stránce, kde byla další videa. Imogen spustila to úplně nahoře. Byla na něm Perry z marketinku, ta v krátké sukni, saku a divném tričku s obrázkem kočky, na stejné schůzce o pouhých pár minut později, jak kouká přímo na Ashley a vyplazuje jazyk.

Pod tím bylo video Adama z účtárny, jak prochází potenciální náklady na focení. Zkušeně oddrmolil výdaje, ale mezi údaji o vybavení a oblečení se krátce podíval přímo do kamery, mrkl a ironicky ukázal vztyčený palec.

Všichni ostatní na schůzce dobře věděli, že je Ashley natáčí a že videa později zveřejní. To znamenalo, že Imogenina zívnutí jistě zhlédlo celé oddělení.

Potvrzení dorazilo ani ne o třicet vteřin později.

Příchozí zpráva od Evy: „Jste ospalá? Dejte mi vědět, pokud myslíte, že potřebujete jít domů. Jestli chcete, můžeme se později setkat na Google Hangoutu.“ Imogen zprávu smazala. Když vzhledla, ve dveřích do její kanceláře stála Ashley jako raneček nervózní energie a pohupovala se ze špiček na paty.

„Líbí se vám keek?“

Imogen váhala, jestli má dívku přísně napomenout, aby si už příště na schůzkách nehrála, nebo jestli se má tvářit, že je součástí jejich hry. Rozhodla se pro druhou možnost.

„Jenom bych si přála, abych se na záběr zblízka připravila. Příště mě upozorněte, až mě budete natáčet.“ Dívce se viditelně ulevilo.

„Jistě. Stopro. Příště vám dám avízo.“

„Ashley, kde je Evina kancelář?“

„Eva žádnou nemá. Ona kanceláře nesnáší. Víte, jako že ve Facebooku taky nikdo nemá kancelář, dokonce ani Sheryl Sandbergová.“ To tedy Imogen nevěděla. „Všichni sedí u stolů v hlavní místnosti. Všichni jsou si rovni.“ Ashley se rozhlédla a ztišila hlas. „Vaši kancelář chce Eva změnit ve šlofikovou místnost.“

„V co?“

„Ve šlofikovou místnost.“

Imogen zavrtěla hlavou. Co je sakra šlofiková místnost?
„To se nestane.“

Imogen byla vyčerpaná, ale poskytnout Evě zadostiučinění spočívající v brzkém odchodu by se rovnalo podřízenému gestu Johna Fitzgeralda Kennedyho vůči Fidelu Castrovi. Místo toho celý den pracovala, čistila mailovou schránku a přebírala kontrolu nad chystaným fotogra-

fováním – zajistila, aby najali správného fotografa, který snímky pojme zcela osobitě.

Eva neměla kancelář, ale pracovala ve vlastním koutě obklopeném okny. Při práci stála u stolu zvednutého do výšky prsou.

Na konci pracovního dne se Imogen donutila Evin pracovní kout navštívit. „Nechcete taky stůl ke stání, Imogen? Můžu požádat Cartera, aby vám ho objednal. V Googlu je mají všichni. Lidi jsou o devětasedmdesát procent výkonnější když stojí, než když sedí. Rychleji se rozhodujeme a všechny schůzky jsou kratší. Zbožňuju to. Mám pocit, že celý den spaluju kalorie,“ přivítala ji Eva.

„To je dobré, Evo. Mám pocit, že jsem na nohou celou dobu, kterou trávím doma s dětmi.“ *Jaký respekt si člověk získá, když celý den stojí?*

Eva obrátila oči v sloup, což by si před pár lety nedovolila. „Zapomněla jsem, že máte děti.“ *Dělá si legraci, ne? Na moje děti nemohla v žádném případě zapomenout.*

Imogen se pokusila rozpomenout na časy, kdy jí bylo přes dvacet a děti brala jako hendikep. Teď byly Johnnymu čtyři a desetiletá Annabel už dělala skoro všechno sama, což v Imogen vyvolávalo touhu ji obsluhovat – splétat jí vlasy, pomáhat jí se zipem, na který nedosáhla, a vysvětlovat jí složité matematické příklady se zlomky.

Bolelo ji pomyšlení na den, kdy Annabel vyjde ze dveří a už ji každé ráno nebude potřebovat.

Přinutila se k bezstarostné odpovědi. „Dětem se vede skvěle. Nevěřila byste, jak Johnny roste. Momentálně je úplně k nakousnutí.“

Eva vykouzčila nepatrné pousmání. „O tom nepochybuju... Takže, co potřebujete?“

„Jenom jsem se chtěla zeptat na redaktory. Mají nové směny? Skoro nikoho jsem tu dneska neviděla. A bylo tu plno lidí, které neznám. Chci se s některými z těch nových děvčat setkat.“

Aniž by Eva vůbec vzhledla od monitoru, vysvětlila

Imogen, že se počet zaměstnanců během její nemoci zdvojnásobil. Že jejich průměrný věk klesl o dvanáct let, dodávat nemusela – to Imogen viděla na vlastní oči.

„Zbavili jsme se spooousty přítěže,“ pokračovala Eva. Imogen několik vteřin trvalo, než si uvědomila, že o lidských bytostech, které Imogen najala, hovoří jako o přítěži.

„Bylo tu plno nadbytečných zaměstnanců, kteří sem chodili už od sedmdesátých let a dělali bůhvíco,“ objasnila jí Eva.

Za peníze původně určené na platy starých zaměstnanců Eva najala třicet producentek textů, které mohly plodit články „táhnoucí provoz“ na webovou stránku (a co nevidět spuštěnou aplikaci!) celý den, celou noc i o víkendu, tím zvyšovat jejich počet a získávat jim digitální dolary za inzerci i zákazníky, kteří budou klikat na produkty.

„Dává vám to smysl?“ zeptala se úsečně. Na Imogeninu odpověď ale nečekala. „Bude. Nechte to pár dnů podusit. Pochopíte to.“

Ozvala se v jejím hlase blahosklonnost? Co si o sobě Eva Mortonová myslí, že ji takhle poučuje?

„Už v téhle branži dělám dlouho, Evo. Není to žádná astrofyzika.“

Jako u každého převzetí moci Imogen viděla, že se loajalita zaměstnanců přesunula k Evě, podobně jako se mravenci hemží kolem spadlého kousku koblihy na chodníku.

Hlavní redaktorka Jenny Packerová, japonsko-židovská kráska se silným texaským přízvukem, která tu vládla dávno před Imogeniným příchodem, byla odsunuta do prostoru, který připomínal zásobní skříň, v odlehlém koutě bez oken až za kuchyní. Dopolední schůzky se nezúčastnila.

Imogen na ni narazila náhodou, když hledala nové

bločky a tužky. Začínala mít podezření, že je v téhle nové kanceláři plné tabletů, phabletů a dalších smart přístrojů nikdy nenajde. Její oblíbená kolegyně měla rozčuchané vlasy a obří kruhy pod očima. Imogen ji okamžitě s úlevou objala a přitom postřehla, že pod Jennyinou hedvábnou košilí Tucker cítí žebra.

„Vítej v mém novém privátu.“ Jenny roztáhla ruce a téměř se dotkla protějších stěn svého koutku. Původně měla kancelář dvoje dveře od Imogen, sice ne tak velkou jako ona, ale pořád prostornou a s výhledem na centrum. Chvíli si jen tak povídaly. Jak se Imogen cítí? Na čem Jennyin manžel Steve, architekt odpovědný za to, že Williamsburg v Brooklynu je najednou moderní a drahá lokalita, momentálně pracuje? Je Alex pořád ponořený do McAlwynova případu? Odpověď na tuto otázku zněla nepopíratelně ano. Imogen si myslela, že se jí během prvního dne v práci manžel ozve, ale Alex Marretti, asistent státního žalobce, byl ve své vlastní kanceláři od šesti hodin ráno a pracoval na jednom z největších případů pyramidové hry neboli „letadla“ za posledních dvacet let. Obžalovaný Marty „Karbanátek“ McAlwyn dělal makléře hvězd, dokud úřad státního žalobce konečně nezískal svědka, který odhalil, že celé McAlwynovo investiční portfolio je jeden velký podvod. Podle obžaloby sepisoval McAlwyn falešná hlášení o obchodech, antedatoval prodeje i nákupy, manipuloval výpisy z účtů a využíval peníze dalších lidí k vyplácení falešných zisků. Vítězství v tomto případě by pro Alexovu kariéru bylo obrovským přínosem.

Imogen se rozhlédla. Přitom neměla ve stísněném prostoru jinou možnost, než se bokem otřít o Jenny. „Proč jsi až tady vzadu? Změnila snad tvoji kancelář taky ve šlofikovou místnost?“

„Jo.“ Jenny přikývla a Imogenin úsměv povadl. Jenom žertovala. „Nechává je pracovat ve dne v noci a ty holky taky potřebují někdy spát. Myslím, že by měly spát doma

v posteli! Jelikož je ale nikdy nenechá odejít, musejí si někde odpočinout. To je v pohodě.“ Očividně mluvila o Evě. „Nemám v úmyslu tu zůstat moc dlouho.“ V hlase jí zněla jasně slyšitelná odevzdanost.

Když se přestaly vytvářet tištěné stránky, které bylo třeba naplánovat a rozvrhnout, stala se Jennyina funkce zbytečnou.

„Musíte se naučit kódovat.“ Jenny umně napodobila Evin nově nabytý přízvuk, křížence bostonského se starým newyorským doplněného o měkké samohlásky a blahosklonnost. Tohle jí Eva odvětila, když se Jenny ptala, v čem bude spočívat její nová práce na webové stránce. „Oznámila mi: Topíte se v oceánu a já vám házím záchranný kruh, abych vás vytáhla do digitální budoucnosti.“

„To je tak povýšené!“ Imogen zavrtěla hlavou. „Jaký kód se podle ní máš naučit? Morseovku?“ To byl jediný kód, který ji v tu chvíli napadl. Věděla, že je to nesmysl, jakmile to vypustila z úst. Kdyby k sobě byla upřímná, připustila by, že pokud jde o internet, v posledních pár letech jen strkala hlavu do písku. „To není můj problém“ a „Na tom nedělám“, zněly její obvyklé reakce. Jednoduše se o to postaral někdo jiný.

Jenny se ironicky pousmála a poklepala ji po paži. „HTML, Ruby on Rails, to, co vytváří webovou stránku. Nic si z toho nedělej. Taky jsem nevěděla, o čem ta pito-má nána mluví, ale něco jsem si zjistila. Jenže jde o to, že tyhle věci mě nijak nelákají. Nejsem ajťák a ani nechci být. Možná se se Stevem na nějaký čas odstěhujeme do Hudson Valley. Třeba dopíšu svůj román. Bývala jsem tady docela důležitá osoba a kvůli ní si teď připadám jako nevíтанý host. Nikdy se mě nezeptá na názor, nikdy mi neřekne, kdy jsou schůzky. Jenom čeká, až odejdu.“

„Promluvím s ní,“ nabídla Imogen. „Můžu to napravit.“

Nepohlédla na ni Jenny s čímsi jako soucitěm?

„Děkuju. Vážím si toho, opravdu. Ale myslím, že už jsem se rozhodla. Mannering nabízí odstupné, víš? Chtějí

se zbavit všech veteránů a našich přemrštěných platů.“ Jenny se znechuceně ušklíbla a při slově „přemrštěných“ naznačila prsty uvozovky. „Nevidím důvod, proč ho nepřijmout.“

Další dvě hodiny měla Imogen jediný cíl: potlačovat vlastní úzkost.

V šest hodin si s bolavýma očima (protože pracovala bez brýlí na čtení) dopřála návštěvu webové stránky *Denní móda pro ženy*, aby si přečetla pár klepů z branže. Jedna zpráva ji naplnila smutkem. Molly Watsonová, žena odpovědná za celou Imogeninu dráhu v časopisech, byla podle sloupkaře Addisona Caa po čtyřiceti letech v časopisu *Móda* propuštěna.

„Paní Watsonovou nahradí skupina věhlasných návrhářů, stylistů a bývalých redaktorů, z nichž každý sehraje úlohu šéfredaktora po dobu jednoho měsíce, než předá štafetový kolík dalšímu zvuknému jménu.“

Imogenin titul, po kterém tolik let toužila, náhle podle všeho nic moc neznamenal. Šéfredaktora mohl očividně dělat měsíc po měsíci kdokoli.

Otočila se v křesle k oknům, aby zakryla vlnu emocí ze zprávy o Mollyině konci. Molly, která se vždycky chovala čestně. Molly, která pokaždé volila velkorysost v odvětví známém ranami pod pás. Imogen tu byla jen díky ní.

Její učitelka si jí povšimla, když Imogen na začátku devadesátých let pracovala v obchodě s kovbojskými botami R. Soles na King's Road v londýnském Chelsea.

Imogen tehdy byla vytáhlá dívka, vlasy si barvila načerno a česala si je dozadu do natupírovaného účesu vyztuženého velkým množstvím laku. Nevycházela z domu bez černých očních stínů a rtěnky Spice. Nevážila skoro nic, takže sotva vyplňovala drobounké modré ginghamové minišaty. Její vzhled doplňovaly bílé kovbojské kozačky a černé síťované punčochy.

Rusty, majitel, jí dal svobodu vtisknout obchodu libovolný styl. Imogen jednoho studeného lednového

rána přivlekla z ulice červenou koženou pohovku, Rusty natřel podlahu načerno a založil koutek s prodejem obnošených kožených bund pro motorkáře, těch opravdu poničených, ve stylu Jamese Deana. Imogen vytvořila koláž fotek Elvise Presleyho od chlapeckého věku do dospělosti – fotky po třicítce nebyly povoleny. Prodávala celé nákladáky kovbojských bot spratkům z internátních škol s afektovaným přízvukem a v beatnických uniformách, kteří během letních prázdnin chodili v partách po King's Road a zapalovali si cigarety Marlboro Light jednu od druhé, pokud zrovna nebyli na Barbadosu. Zbožňovali Imogenin pravý jiholondýnský přízvuk a nosili jí kuřivo a hrnky čaje z Chelsea Kitchen o kus dál v ulici.

Rusty byl většinu času sjetý a vždycky oblečený do sportovního úboru s odrazkami a černých kotníčkových bot. Poskakoval po obchodě, poslouchal z diskmena hudbu trance Paula Oakenfolda a divoce před sebou šermoval rukama. Proto taky jedné slunné soboty v červenci málem sejmul Molly Watsonovou, která se přišla kouknout dovnitř. Byla to elegantní a bohatá Američanka a měla s sebou dva mladé, pohledné anglické synovce.

„Vezmu si dva páry pro každého, velikost dvě a tři, a tady je moje karta,“ oslovila Imogen jedním dechem. „Kdo zařizoval prodejnu? Moc se mi líbí. To vy?“

Od té chvíle se Imogen ocitla pod Mollyinými křídly. Ale kde byla Molly teď?

<<< KAPITOLA TŘETÍ >>>

Když Imogen nazítří v devět hodin dorazila do kanceláře, většina dívek už pracovala. Na uších měly obří sluchátka v různých barvách duhy jako klapky ve tvaru koblih, hrbily se nad laptopy a ťukaly do klávesnic. Kromě klapání panovalo v místnosti ticho. Imogen přešla ke stolu s jídlem v rohu. Nejdřív ze všeho jí padl zrak na výrazně růžový nápis JSME TO, CO JÍME! Poté přejela pohledem mísy s čerstvým ovocem a průhledné válce plné oříšků, semínek a obilninové směsi.

„Díky tomu nemusíme nikam chodit.“ Zezadu se k ní přiblížila Ashley v černých kožených legínách, tiše jako děti s tvářemi duchů v japonských hororech. Jakmile na sebe takto upozornila, dychtivě Imogen oběhla a ukázala na chia pudink a řecký jogurt ve výšce očí za prosklenými dveřmi lednice vedle osmi různých druhů kombuchy. „Všechny zdravé věci jsou tady nahoře, ale dobroty tady dole.“ Ashley si klekla a otevřela skříňku vedle lednice, kde Imogen uviděla chipsy, gumové medvídky, čokoládové tyčinky a máslové sušenky.

„To je pozitivní psychologie. Na věci, po kterých se tloustne, musíte makat, tak je nechávají mimo dohled.

Co oči nevidí... Eva to zařídila podle Googlu. Taky máme novou službu, která každé ráno vozí snídani a v sedm večer večeři. V úterý budeme mít veganské tacos. Tacosové úterý!“ vykládala Ashley natěšeně. Imogen věděla, že doby obědů se dvěma martini skončily s prezidentstvím druhého Bushe, ale představa, že by se všechna jídla odehrávala v kanceláři, jí připadala hrozná.

Po usednutí za stůl vytukala do internetového vyhledávače „Glossy.com“. Právě straně monitoru vévodily různé seznamy a kvízy. Imogen zaujalo „5 věcí, které si v tomhle online obchodě Hermès musíte koupit“ a o něco méně ji potěšilo „Udělejte si test: Jaké boty se k vám hodí?“ a „10 neuvěřitelně sexy celebrit s rozkošnými kočkami v podzimních oblečcích“. Na horní polovině stránky rotoval kolotoč snímků z fotografování, které Imogen připravila těsně před odchodem na operaci. Snímky byly provokativně sexy a na obrazovce vypadaly skoro stejně jako na stránkách tištěného časopisu. Malá tabulka u dolního okraje stránky ji informovala, že se fotky líbí 12 315 lidem a 5535 zákazníků si koupilo něco předváděného na snímcích. Imogen klikla na legíny Welford a objevily se originální kalhoty za maloobchodní cenu těsně pod sto dolarů. S tím, jak sjížděla dolů, cena klesala až k jednoduchým černým legínám za dva dolary a devětadevadesát centů.

Den kupodivu rychle utekl a najednou bylo pět hodin odpoledne. Imogen byla nakonec ráda, že tu ten stůl s jídlem mají. Měla hlad jako vlk a nechtělo se jí žádat Ashley, aby jí něco objednala.

Společnost jí poskytla nový laptop a Imogen neměla tušení, jak funguje. V minulosti jí asistentky většinu e-mailů tiskly. Ashley se ji snažila naučit základy cloud computingu, protože po deseti letech práce se stále stejným systémem zaměstnanci *Glossy* najednou už nic neukládali na svoje konkrétní počítače.

„Takhle můžete pracovat odkudkoli na čemkoli,“ vysvětlovala Ashley a s trpělivostí vychovatelky v mateřské školce pomalu probírala všechno, co Imogen potřebovala vědět.

Bylo třeba čtyř různých hesel, aby se dostala přes to, co Ashley popsala jako čtyři různé „firewally“. Imogen si hesla zapsala do notýsku.

„Asi byste si je měla spíš zapamatovat,“ radila Ashley. „Eva šíleně vyvádí kvůli zabezpečení.“

Proč by se Imogen měla cokoli z toho učit? Od toho jsou přece asistentky, ne? Připadalo jí to jako obří mrhání časem. Měla by přemýšlet o celkové koncepci a ne celý den zírat do zatraceného monitoru. Pořád nedokázala pochopit fungování nové, údajně „intuitivně ovládané“ databáze, která existovala pouze na internetu. Ukládala věci, které vzápětí mizely do nekonečné rozlohy webu. Každé kliknutí ústilo v chybové hlášení a pocit marnosti.

Bože, připadala si jako dítě. „Dobře, už to mám,“ prohlásila a klikla na jednu složku souborů. „Ne, moment. Nemám.“

„Chvilí trvá, než si na to člověk zvykne,“ utěšovala ji Ashley. „Můžeme to zkusit zase zítra.“

Imogen ji chytla za paži. „Ještě jedna věc. Pomozte mi nastavit tiskárnu. Nechci, abyste pro mě musela všechny e-maily tisknout vy.“

„Co kdybych to udělala hned ráno?“ navrhla Ashley vesele. „Připojte se k nám po práci na koktejl. Eva dneska odchází dřív, poprvé za několik měsíců. Doufáme, že se nám podaří na chvíli uniknout.“

Imogen vždycky ráda trávil čas s mladšími děvčaty z kanceláře. Výchova nových talentů patřila k nejoblíbenějším součástem její práce. Přála si, aby dokázala čerpat jejich energii.

„Jenom zavolám chůvě.“

Na popíjení s dvaadvacetiletými je cosi nádherného, ale taky nebezpečného. Nejprve se dostaví pocit svobody, když se nikdo významně nekouká na hodinky a netrousí poznámky o pasivní agresivitě chůvy po deváté hodině večer. Následuje čirá panika z odvržení pravidel dospělého pití, které si člověk stanovuje ve třiceti: odmítej panáky, nikdy nepij nic modrého a na každý alkoholický nápoj si dej sklenici vody. Tato pravidla neexistují bez důvodu, a přesto si Imogen dala první tequilu večera ještě vestoje u baru, zatímco jejich skupina čekala na stůl. Bylo to takové místo, kde se po práci scházejí dvacetiletí – zdravá těla se tisknou těsně k sobě s vědomím, že pár drinků vás může dostat na noc do postele s někým novým. Rozdíl mezi současnou scénou a těmi, jež Imogen zažila, když jí samé bylo něco přes dvacet, spočíval v tom, že všichni zírali do mobilů, místo aby se rozhlíželi po ostatních hostech. Posílali textovky, tweety a kontrolovali Facebook, aniž by si všímali okolního světa. Mělo vůbec ještě smysl být ve stejné místnosti jako kdokoli jiný? Životy se soustředily do jejich dlaní.

Jak teplota v přeplněném baru stoupala, dívky z redakce si svlékly kožené motorkářské bundy ve světle hnědošedých odstínech a odhalily dokonale opálená ramena.

Všechny byly nadšené z nové aplikace do mobilu nazvané „Zdar“.

„K čemu slouží?“ zajímala se Imogen.

„Můžete s ní někomu říct zdar,“ odpověděla Mandi.

„Ale co to vůbec znamená?“

Mandi se zahihňala. „Znamená to prostě zdar.“ Kývla hlavou a zamávala rukou v univerzálním pozdravu.

„To je absurdní!“ vyhrkla Imogen s naprostou jistotou. Mandi pokrčila rameny a Ali horlivě pokývala.

„Možná. Ale ať je to absurdní nebo ne,“ prohlásila, „dostali od investorů milion dolarů. Jiná aplikace vám zase umožňuje posílat obrázky tacos. Myslím, že ti taky dostali peníze.“

Čas trávený s mladšími redaktorkami v minulosti sestával hlavně ze spousty kafe a příležitostného koktejlového večírku. Tohle bylo neuvěřitelně intimní. Hranice se stíraly. Přesto se k ní dívky chovaly s úctou. Imogen si všimla, že všechny mají černý náramek.

Když dozněla doba na objednávku vína, dívky se obrátily na Imogen. Perry z marketinku jí ostýchavě podala nepříliš drahý vinný lístek.

„Nejspíš víte o vínech mnohem víc než my,“ poznamenala. To byla pravda. Imogen uměla vybrat dobré víno, jež nezruinuje bankovní účet dvacetiletého, ale nemusí se ani polykat rychle, aby nestihlo zalít chuťové pohárky. Objednala dvě lahve růžového Borsao. Zatímco čekaly, až jim ho přinesou, Ashley si postěžovala, že ji matka dohání k šílenství.

„Menopauza,“ vysvětlila. Imogen se rozhodla, že kradmé pohledy jejím směrem bude ignorovat. Opravdu ty dívky věřily, že menopauza přichází ve chvíli, kdy žena oslaví čtyřicátiny? Ona sama měla doma čtyřleté dítě a menstruační cyklus jako hodinky. Ale co. Když jí bylo dvaadvacet, taky si myslela, že všichni nad třicet jsou stejného věku – prostě staří. A byla opravdu nervózní, když se jí přiblížila čtyřicítka a číšníci ji začínají oslovovat „madam“ bez sebemenší stopy ironie. Jedna z jejích kamarádek, která už byla blíž padesátce než čtyřicítce (pokud jste se potají mrkli na její řidičský průkaz), označovala čtyřicítku za „dopravní špičku života“. Victor Hugo ji nazval „starým věkem mládí“. Imogen si pořád připadala přiměřeně mladá, ale zároveň si byla jistá, že prožívá nejlepších léta.

„Taky jsem vyšilovala, když moje matka nečekaně dorazila přes louži,“ ozvala se Imogen. „Vždycky přijela s nějakým anglickým dárkem – čajem Waitrose, sáčky s levandulí nebo ohřívací lahví. Pokaždé vešla do bytu bez klepání, protože se jí podařilo získat klíče od správce, takže mě vždycky přistihla v nějaké trapné situaci.“

Vyprávěla, jak v jejích věku jednou pracovala v Los An-

geles bez přestávky čtyři dny na focení celebrit. Do New Yorku se vrátila vpředvečer narozenin s propašovanými stříbrnými minišaty od Versaceho pošítymi penízky. Spolu se stříbrnými tanečními střevíčky si je oblékla v taxíku za provizorní zástěnou z tenké pašmíny. Ostatní asistentky z *Módyse* s ní sešly v zakouřeném baru ve Village, na jehož jméno už si nedokázala vzpomenout. Na konci večera se odpotácela domů s chlapíkem, který vypadal jako Hugh Grant. Když následujícího rána vpadla do bytu její máti s koláčky a ručně vyrobenou prošívanou dekou, první, co uviděla, bylo bílé pozadí dotyčného gentlemana namířené ke stropu.

Dívky kolem stolu se vděčně zasmály, ale Imogen na nich viděla, že tak docela nevědí, kdo je Hugh Grant.

„Kde bydlí vaši rodiče?“ zeptala se Imogen Ashley, aby vrátila konverzaci k původnímu tématu.

„Na Osmdesáté páté u parku,“ odpověděla dívka. „Vás aspoň od mamky dělil oceán. Zkuste si být s rodiči pořád.“

Ashley bydlí u rodičů? Imogen se pokusila zamaskovat výraz údivu.

„Bydlíte u nich, dokud si nenajdete něco vlastního?“

„Jo, asi tam ještě pár let budu.“ Ashley si vzala kousek chřestu obaleného tenkou vrstvou prosciutta, který přinesl číšník spolu s několika talíři naloženými roketou posypanou najemno nastrouhaným parmazánem. „Napřesrok v létě vybudujou v domě nový fitko.“

Když všechny dívky u stolu pokývaly hlavami, Imogen si připadala čím dál zmatenější.

„Vy nechcete mít co nejdřív vlastní bydlení?“

„Proč bych měla? Všechny bydlíme u rodičů.“ Ostatní znovu přikývly. „Tedy, až na Mandi, ale to je kvůli tomu, že má rodiče až v Idahu.“

„Ve Virginii,“ opravila ji Mandi.

„Nebo tam někde,“ dokončila Ashley větu. „Ale rodiče ti pořád platí podkrovní byt ve Williamsburgu. Proč bychom si sháněly vlastní byty, když máme všechno, co

potřebujeme, doma? Jídlo, praní. Kromě toho – kdo s našimi platy by si mohl dovolit žít na Manhattanu?“

Imogen už to začalo dávat smysl. Sama musela vyjít s pětácti tisíci dolary ročně, když poprvé přijela do města – bydlela se dvěma dívkami v bytě u železnice na Upper East Side, který našla v inzerátech na zadní straně *The Village Voice*. Stěny byly vymalované výrazně nachovou barvou a schody vždy lehce páchly pokoutním sexem. Byt byl tak malý, že když si někdo dal v úzké koupelně horkou sprchu, zamžilo se i okno v kuchyni na opačné straně bytečku.

„Nemohly bychom si dovolit bydlet v domě s vrátným,“ poznamenala Perry. „A komu se chce šlapat do schodů?“

Imogen připadal jejich rozhovor fascinující. Trochu se podobaly Španělům, které poznala jedno léto v Madridu – scházeli se ve veřejných parcích a metru, líbali se tam a někdy i víc, protože až do svatby bydleli u rodičů. Taký je ale litovala. Tyhle holky nikdy nepoznají radost toho, když se dělí o malý byt s jinými dvěma děvčaty, všechny jsou na stejné lodi a všechny se snaží vyjít se sušenkami Pringles a kousky jídla donesenými domů ze zahájení provozu nějaké nóbl restaurace. Jednou se její spolubydlící Bridgett podařilo pronést v šatech od Calvina Kleina celou lahev Dom Pérignonu. Koupily si na ulici jahody a nad žlutými zapalovači, bez nichž nedaly ani ránu, roztavily čokoládovou tyčinku, aby si udělaly pamlsky s čokoládovou polevou, které si vychutnávaly spolu se zlatavou tekutinou plnou těch nejjemnějších bublinek, jaké se kdy dotkly jejich jazyků. Pak zůstaly vzhůru celou noc a do svítání si povídaly o tom, jakými ženami by se chtěly stát, až přestanou být holky, které kradou šampaňské a vykouří krabičku marlborek denně. Právě tehdy Imogen poprvé prohlásila, že chce být šéfredaktorkou ženského časopisu o módě. Nikdo se nesmál. Všechny měly stejně vážné a vznešené ambice, z nichž většina se jim do čtyřicítky splnila.

Jejich lednice byla v těch dnech plná kosmetiky a kuchyňské police zarovnané staromódními svetry. Podél stěn stály metry a metry šatních regálů na kolečkách. Celý byt byl vlastně sotva něčím víc než jednopokojovou šatnou s malými výklenky určenými ke spaní.

Nebýt tohoto bytu a ambicí, jež se rodí jen z náročného života, nebyla by tím, čím je dnes.

Než ale Imogen mohla nový typ dívek z *Glossy* odepsat jako přelétavý a povrchní, odhalily svoje vlastní složité obchodní plány, každý ambicióznější než ten před ním. Jedna z nich ve volném čase vytvořila webovou stránku, která umožňovala ženám po celém světě, aby si vybíraly oblečení v šatnících těch druhých a na krátkou nebo delší dobu si je podle směnného systému půjčovaly. Jiná byla rozhodnutá vybudovat sociální síť, která by se soustředila na nákup bot. Nemluvily o pozicích typu šéfredaktorky, ba ani ředitelky. Mluvily o hodnotě kapitálu, získávání zákazníků a shánění financí. Hovořily o miliardách dolarů.

„Pro mě úspěch znamená dělat věc, do které jste blázen. Mým cílem je mít jednoho dne vlastní společnost a být součástí něčeho užitečného, co zlepší svět. Proto dělám do elektroniky,“ prohlásila Mandi.

Copak teď pracují v technické branži? Vypadají tak nevinně. Pořád bydlí doma, a přesto se věnují všem těm projektům najednou. Opravdu tvrdě dřou. Cítla z nich jistou energii, ale nedokázala vysvětlit jakou. Imogen netušila, jak by její časopis mohl existovat jenom v online verzi, ale viděla, že tyhle dívky si nedokážou představit budoucnost, v níž by existoval ještě v jiné podobě.

Na konci večera, se třemi sklenkami vína omývajícími její neurony, se Imogen zase začala cítit ohrožená. Způsob života těchto děvčat byl sice dětinský, ale jejich myšlenky dospělé. Po osobní stránce se ještě nerozvinuly, ale z obchodního hlediska jim bystrost nechyběla. Jejich technologická zdatnost a sebevědomí Imogen téměř zastrášovaly. Docházelo jí, že tahle nová generace je na-

prosto neoblomně přesvědčená, že každý z nich je zcela jedinečný.

Skoro se jí ulevilo, když jí e-mail od Evy poskytl důvod, aby se omluvila a odešla.

Od: Eva Mortonová (EMorton@Glossy.com)

Pro: Imogen Tateová (ITate@Glossy.com)

Im,
nejspíš je toho na vás moc. Co takhle snídaně zítra ráno v 8? O všem si promluvíme. Doufám, že ke mně necítíte nenávisť nebo tak něco. LOL. Potřebuju, abyste do toho šla s námi. Nová verze bude **NAPROSTO ÚŽASNÁ. SMETEME CELOU MÓDNÍ BRANŽÍ!!!!!!** ♥♥♥X★👉👛

Mějte se.

E.

Imogen si místo dalšího vína objednala sklenici vody a zdvořile se rozloučila.

Od: Imogen Tateová (ITate@Glossy.com)

Pro: Eva Mortonová (EMorton@Glossy.com)

E.,

V 8.30, Four Seasons. Uvidíme se.

S pozdravem,

Imogen

Když Imogen vytáhla z peněženky stodolarovku, ozvala se Perry: „Zaplatím účet Amexem, abych dostala body. Nesložíte se mi všichni Venmem?“

Imogen jí podala bankovku. „Čím jestli se nesložím? Mám hotovost. Dám vám stovku.“

„Bylo by mnohem jednodušší, kdybyste použila Venmo,“ trvala na svém Perry. Už poněkolikáté toho dne neměla Imogen zdání, o čem ostatní mluví. Na chvíli se lekla, jestli netrpí nějakou vzácnou neurologickou poruchou, kvůli níž zapomíná jednoduché věci, jež předtím roky znala.

„To je aplikace,“ vysvětlila Perry. „Venmo. Převádí peníze přímo z vašeho účtu na můj.“

„Nebo vám můžu prostě dát peníze do ruky,“ pronesla Imogen bezvýrazně. Perry hleděla na stodolarovou bankovku, jako kdyby se z ní mohla něčím nakazit.

„Nesnáším hotovost. Venmo je mnohem jednodušší.“

„A mně zase připadá jednodušší, když vám dám opravdové peníze,“ opakovala Imogen, příliš unavená, než aby se s ní dohadovala, a v podstatě jí vmáčkla bankovku do ruky.

Ashley jí peníze vytrhla a loupala po Perry očima. „Pošlu ti to ze svého účtu. Občas se to zadrhne. Vezmem si společně taxíka?“

O blok dál směrem k Madison Square se jim konečně podařilo chytnout taxi. „Nevadilo by vám, kdybyste mě vysadila na východní straně?“ Ashley se usmála a začala zuřivě ťukat palci do klávesnice iPhonu. Imogen přikývla a sklopila oči k vlastnímu přístroji, zatímco řidič zapnul taxametr. Alex před hodinou vystřídal chůvu Tilly a čeká na Imogen v posteli; v jeho mailech se mezi řádky dala číst mírná výčitka, že není doma, když on se s ní zjevně chce vidět, než půjde spát.

Imogen se cítila nesvá, když tak seděly v tichu. „Na čem pracujete?“ zeptala se spolujezdkyně.

Ashley její otázka polekala. „Ach, teď nepracuju. Doma budu samozřejmě ještě na něčem dělat. Teď jsem na Seamlessu, abych měla thajské jídlo, jakmile dorazím domů.“

Imogen přikývla. Možná to bylo vínem, ale najednou byla zvědavá, co to neustálé ťukání znamená.

„Pořád si objednáváte jídlo?“

Ashley se zasmála. „Ne. Teď si objednáвам chlapy. Jsem na svém Fixdu.“

„Na čem?“

„Fixd. Stáhne si vaše přátele z Facebooku, Twitteru a Instagramu a dá vás dohromady s těmi nejvíc sexy na základě místa a klíčových slov ve vašich popiscích, tweetech a profilech, takže vám najde chlápky, kteří by se k vám hodili a kteří se vyskytují do dvou kilometrů od vás. Totiž, právě teď žádného nehledám.“ Ashley se začervenala. „Taková uživatelka Fixdu zase nejsem. Neobjednáвам si chlapy do postele. Jenom se rozhlížím po někom, s kým bych třeba strávila víkend.“

„To mi připadá praktické,“ hlesla Imogen. Nic jiného ji nenapadlo. Ashley pokrčila rameny a taxi zastavilo, aby mohla vystoupit. „Chodíte na spoustu schůzek..., ale, víte, vůbec není příjemné, když se musíte jakože každý týden textovkou rozejít s jedním nebo dvěma chlápky.“ Rozpačité se políbily na tvář a Ashley vystoupila za příslibem thajského jídla a možná i víkendového rande.

Pro Imogen nebyly pozdní návraty domů vzácností. Její i Alexova náročná profesní dráha vyžadovala, aby se každý týden účastnili jistého počtu společenských událostí, od koktejlových večírků po improvizované večere s investory a inzerenty v jejím světě a od žalobců po politiky ve světě jeho. Ale dnešní večer ji z nějakého důvodu vyčerpal. Dívky z kanceláře měly bezednou zásobu energie, určitě alespoň zčásti doplňované z tenkých modrých tabletek adderallu, které řada z nich měla v ruce.

Imogen se sevřel žaludek a od Čtyřicáté druhé ke Čtrnácté ulici si povolila dvacet osm bloků sebelítosti. Co to sakra dělá? Jako kdyby věděl, že se Imogen noří do bažiny zoufalství, v tu chvíli jí na mobil zavolal jediný člověk, se kterým momentálně chtěla mluvit.

„Ciao, bella.“

„Ciao, bello.“

Před čtyřmi lety dokončil Massimo Frazzano, tehdejší redaktor v *Módě* a jeden z Imogeniných dřívějších studentů, poloviční maraton v Montauku. Lékaři později prohlásili, že mohl být ze závodu lehce dezorientován a dehydratován, protože místo aby skočil do svého bazénu na straně, kde byla hloubka, vrhl se po hlavě na mělčinu, narazil bradou do dna a roztránil si čtvrtý krční obratel. Když ho o necelou minutu později našel jeho partner Scott, Massimo splýval na hladině obličejem dolů. Podařilo se jim ho na místě oživit a vrtulníkem ho dopravili na Manhattan, ale po osmnáctihodinové operaci lékaři oznámili shromážděným přátelům včetně Imogen, tehdy ve vysokém stupni těhotenství s Johnnym, že Massimo nebude už nikdy chodit, a vyjádřili obavy, aby vůbec dokázal hýbat pažemi. Massimo několik dnů s nikým nemluvil. Scott se strchoval, aby neudělal něco drastického a neublížil si. O čtyři dny později Massimo všechny sezval do svého nemocničního pokoje.

Seděl opřený na posteli, s obvazem kolem zcela vyholené hlavy. Imogen se tehdy kousala do spodního rtu, aby ji ta bolest rozptýlila a ona se nerozplakala.

„Budu zase chodit,“ oznámil Massimo klidně a bez sebemenší pochybnosti. „Zase budu chodit.“ To bylo všechno. Od toho dne se kvůli němu Imogen nikdy necítila smutná, když byli spolu. Massimo by to nedovolil. Byla s ním příliš velká zábava. Z jejich častých schůzek odcházela s pocitem, že si dobila baterie. Jeho nervový systém byl poškozený způsobem, který zapříčiňoval, že se Massimo nemohl příliš potit. Se Scottovou pomocí vyvinul řadu organických balzámů na hojení a zvlhčování poškozené kůže. Ukázalo se, že na trhu je poptávka právě po takových produktech, a jeho výrobky brzy zdobily police v Barneys a u Freda Segala. Massimo byl pořád na invalidním vozíku, ale díky pevné vůli, odhodlání a nervové chirurgii dokázal znovu používat paže a zápěstí. Loni se mu vrátil cit do břicha a spodní části zad.

Když Imogen odcházela na operaci, řekl jí, že začíná vnímat rozdíl mezi horkem a chladem na stehnech.

Když po narkóze otevřela oči na bezútěšném onkologickém oddělení, Massimo seděl hned vedle Alexe. To on přilepil k plastové pelesti lůžka fotku, na které Imogen tancovala na pláži s dětmi. Fotka pořád padala, bez ohledu na to, kolika pruhy izolepy ji přichytával, ale nedopřál jí ani minutu sebelítosti.

„Alexi, dovol, abych koukl pod deku. Tahle sada je rozhodně vylepšení,“ pravil se svým typickým humorem a dokonale pěstěnou rukou sáhl na její obvazy. Imogen o něm často sobecky přemýšlela jako o daru. Massimo představoval důvod, proč nikdy nepřipustila, aby ji obavy o vlastní zdraví zataáhly na příliš dlouhou dobu do zoufalství.

Cestou v taxíku odvyprávěla příteli události prvního dne v práci. Na vteřinu se rozhostilo ticho.

„Víš, co na tobě jako na redaktorce zbožňuju, Im?“

„Jak vypadají moje nohy ve střevíčkách od Manola?“

„To taky. Ale zbožňuju, že jsi vždycky ochotná dělat věci novým způsobem. Nikdy jsi necouvla před výzvou. Teď je možná chvíle, kdy se rozhodneš, že se pustíš do něčeho nového. Do něčeho hodně těžkého a jiného, co ti může totálně změnit život.“

Vždycky řekl tu správnou věc, která by od kohokoli jiného vyzněla jako prázdné klišé, ale od něj to bylo jako náplast na zraněnou duši.

„Kdy tě uvidím, drahoušku? První den Týdne módy?“ zajímal se.

Massimo po své nehodě zůstal jako externí redaktor v *Módě* a často žertoval, že vozík je to nejlepší, co se mu mohlo stát, protože mu zajistil první řadu.

„Jistě, miláčku. Nemůžu se dočkat, až se vrátím k něčemu známému! Potřebuješ ode mě něco? Bude s tebou Priscilla?“ Massimo miloval krásné ženy, jak dosvědčovala jeho asistentka a zdravotní sestra Priscilla, dvojnice mladé

Naomi Wattsové s těmi nejlesklejšími vlasy, jaké Imogen kdy viděla.

„Bude. Musíme jí najít slušného partnera nebo partnerku, podle toho, čemu dává přednost. Potřebuje něco víc než celý den před sebou po městě tlačit invalidu.“ Povídali si ještě minutu, než taxík zastavil před Imogeniným domem z červených cihel. Teprve když Imogen zavěsila, uvědomila si, že se zapomněla Massima zeptat, co se vlastně stalo Molly. Dala řidiči slušné spropitné, aby ho odškodnila za to, že musel poslouchat její stesky.

Alex se evidentně snažil zůstat vzhůru, ale seděl v posteli s pokleslou čelistí a tiše chrápal. Zavřená víčka s dlouhými řasami mu rámovaly brýle s drátěnou obroučkou. Imogen políbila obě děti, opatrně přesunula Alexe do lehu, aniž by ho vzbudila, a objala ho kolem pasu. Podvědomě se k ní přitiskl. Imogen si vychutnávala dotek měkkého flanelového pyžama, které posledních deset let nosil. Na zadní straně stehů mu z prodřeného látky prosvítala kůže. Alex hrozně nerad cokoli vyhazoval a Imogen bude za nějaký čas muset vymyslet, jak tyhle pyžamové kalhoty nahradit novými, ale úplně stejnými. Když mu složila hlavu na rameno, pohnul se.

„Jsem nesmírně nadšen ze skutečnosti, že moje žena po dvanácti věrných letech manželství pořád chodí domů v oblaku tequilové vůně,“ zamumlal, překulil se s ní a přitáhl si její prsty ke rtům. „Mělas náročný den?“ zašeptal. Od operace se jí Alex přestal ptát „Jaký jsi měla den?“

„Jsem strašně unavená, Alexi,“ odpověděla tiše. Už teď na ni doléhala tíha příštích dvaceti čtyř hodin.

„Já vím, zlato, já vím. Chtěl bych ti říct, že to zítra bude lepší, ale nechci ti lhát.“

„Ne, prosím, lži. Lži mi.“

Usmál se a sundal si brýle. Imogen ho políbila, přetočila se na druhou stranu a nechala se obejmout. Usínání chvíli trvalo, ale spánek se nakonec dostavil.

Ashley Arnsdaleová dál tukala do mobilu, zatímco procházela halou domu č. 740 na Park Avenue, toho domu, kam ji rodiče před čtyřicet lety dva dny poté, co se narodila, přinesli. Krátce se zastavila u nočního vrátného J. P., který jí podal sáček z hnědého papíru s bezlepkovým thajským jídlem ze Zlatého lotosu na Osmdesáté čtvrté ulici.

Ve výtahu přešla z Fixdu na AngelRaise, vyhledávanou novou investiční aplikaci.

Všechny ostatní dívky mluvily před Imogen o svých vedlejších aktivitách velice otevřeně. Bylo to trochu neprozřetelné. Ashley nechtěla, aby si její nová šéfka myslela, že ji celý den rozptyluje nějaký milovaný projekt. Nerozptyluje ji přece celý den. Občas trochu, ale když je v *Glossy*, soustředí se na *Glossy*. Měla tuhle práci moc ráda. A byla šťastná, že může pracovat pro Imogen Tateovou. Ta žena byla jiné kafe než Eva... Ashley si o Evě myslela leccos. Fuj.

Když se výtah otevřel na patře, kde bydlela, nikde se nesvítilo. Její rodiče Constance a Arnold odjeli na týden na West Palm Beach. Bydlení s rodiči není tak hrozné, když věčně nejsou doma.

„Jo!“ vykřikla Ashley do ticha, když se připojila k AngelRaise. Získala dalších deset tisíc dolarů jako investici na Něco starého – Necostareho.com. Protančila bytem a rozsvítila všechna světla. Nesnášela tmu. Deset tisíc dolarů jí hodně pomůže s náklady na vývoj aplikace a webové stránky pro její vedlejší projekt. Necostareho.com bude služba s měsíčním předplatným, něco podobného jako Netflix, ale na šaty – starodávné šaty.

Od doby, kdy směla sama jezdit vlakem do East Village, Ashley nic nemilovala tolik jako obcházení obchodů se starožitným oblečením a vyhledávání jedinečných kousků. Její sbírka už se nevešla do dvou šaten, jež měla v bytě k dispozici. Musela si pořídit šest miniskladovacích jednotek. Ale šaty nebyly pro ni. Necostareho.com zjistí